

■ STØV, SVED OG SKUD FRA HOFTEN

The Culpepper Cattle Co. **Arb.titel:** We Pointed 'Em North. USA 1972. **Dist/P-selskab:** 20th Century-Fox. **P:** Paul A. Helmeick. **As-P:** Jerry Bruckheimer. **Eksterior-leder:** Octavio R. Elias. **Instr:** Dick Richards. **Instr-ass/P-leder:** Terry Morse, Jr. **Stunt-instr:** Hal Needham. **Manus:** Eric Bercovici, Gregory Prentiss. **Efter:** Fortælling af Dick Richards. **Foto:** Lawrence Edward Williams, Ralph Woolsey. **Farve:** DeLuxe. **Klip:** John F. Burnett. **Ark:** Jack Martin Smith, Carl Anderson. **Dekor:** Walter M. Scott. **Rekvis:** Douglas Stubbs. **Sp-E:** Cliff Wenger. **Kost:** Ted Parvin. **Tone:** Richard Overton, Jesus Gancy, Don Bassman. **Makeup:** Del Armstrong. **Medv:** Gary Grimes (Ben Mockridge), Billy »Green« Bush (Frank Culpepper), Luke Askew (Luke), Bo Hopkins (Dixie Brick), Geoffrey Lewis (Russ), Wayne Sutherland (Missoula), John McLiam (Thornton Pierce), Matt Clark (Pete), Raymond Guth (Kokken), Anthony James (Nathaniel) Charlie Martin Smith (Tim Slater), Larry Finley (Mr. Slater), Bob Morgan (Gamle John), Jan Burrell (Mrs. Mockridge), Gregory Sierra (Den enøjede hestetyv), Hal Needham (Burgess), Royal Danø (Hestetyv), Ted Gehring (Bartender), Lu Shoemaker (Prostituert), Jarry Gatlin (Wallop), Walter Scott (Print), Paul Harper (Pelsjæger), José Chavez (Bartender i Cantina), John Pearce (Tilskuer), Dennis Fimple (Såret mand i Cantina), William O'Connell (Bartender i Pierce Town), Patrick Campbell (Ephraim), Bob Orrison (Rutter). **Længde:** 92 min., 2535 m. **Censur:** Gul. **Udl:** Fox-MGM. **Prem:** Hjerter Dame 31.8.73.

Indspilningen started den 28. juni 1971, med eksterioroptagelser indspillet dels i Sonora, Mexico, dels i Santa Fe, New Mexico.

DEN FORBUDTE HAVE

Det er ikke vanskeligt at se, hvad der må have tiltrukket Vittorio de Sica i Giorgio Bassanis roman »Il giardino dei Finzi-Contini«. Tiden for dens handling er hans egne gennembrudsår inden og umiddelbart efter Anden Verdenskrigs udbrud, personerne halvunge der ser deres verden styrte sammen – som skopudserne i »Sciuscià« eller kostskole-drengen i »I bambini ci guardano«. »Børn holdes altid som fanger af de voksne«, siger Micol til Giorgio, da de i regnvæjret har søgt ly i den gamle kare, der ved eksamener og lignende højtidelige lejligheder bragte Finzi-Contini-børnene i berøring med omverdenen. For Micol og hendes bror Alberto har det majestætisk isolerede palæ i den uendelige eventyrhave været fængsel, men også værn mod den truende udvikling. Da familien deporteres under jøde-udrensningen i 1943, er adskillelsen fra villaen og haven tillige afsked med en verden af i går.

Som udgangspunkt for en instruktør, der ser tilbage og erindrings, synes Bassanis bog et oplagt valg. Romanens tone er nostalgisk, vemodigt retrospektiv i sin genkaldelse af begivenhederne. Hvad der i grunden tildrager sig mellem de fire unge i Finzi-Contini-parken konkretiseres ikke af Bassani; han antyder gennem fortælleren Giorgios slørede tilbageblik. Forholdet mellem Micol og socialisten Malnate – eksisterer det overhovedet andetsteds end i Giorgios indbildning? Og hvad er det for et bånd, der knytter Alberto til Malnate og betinger hans nervøst farvede skinsyge, hver gang andre trænger sig på? Bassani lægger et anelsesfuldt chiaroscuro om disse »farlige forbindelser«, som gør det fuldendt logisk, at Giorgio og Malnate må fornemme atmosfæren uden for villaen som befriende uladet – og at Mi-

col kan finde Cocteau's »Les enfants terribles« både »morsom og chic«.

Det er denne fortættede drivhus-atmosfære på Finzi-Continiernes territorium, som fascinerer hos Bassani – og det er her, de Sica placerer sig forunderlig grovkornet og distanz. Ud over de mere spredte samtaler mellem de fire hovedpersoner i filmens indledning samler han dem vel egentlig kun til fælles aktion i den sekvens, der leder fra Albertos opvågnen til Giorgios afsløring af forholdet mellem Malnate og Micol. Og her er filmens hovedbrist tillige koncentreret: Den usikre fortællestruktur (Albertos tilfældige placering i forløbet), det corny sentimentale i tidsbilledet og personskildring (Micol i blafrende natkjole på vej over den månebelyste plæne) samt først og sidst det hårdhændet direkte i udredningen af relationerne, som fratager Bassanis opbygning enhver subtilitet: Hvor bogen gør det til en central pointe, at forholdet mellem Micol og Malnate muligvis kun er et fantasifoster, overrasker Giorgio dem i filmens i flagranti.

At denne og tilsvarende fortolkninger af romanen ikke tjener noget helheds-syn på værket, fremgår med beklagelig tydelighed. »Il giardino dei Finzi-Contini« er en film med smukke enkeltoptrin – som den sorgtungt gennemkomponerede slutsekvens og de fint tilbageholdende scener omkring Romolo Valli som Giorgios far – men den savner egentlig indre sammenhæng. De Sica kan træffe tidsbilledet i tydeligt selvoplevede detaljer, men han er ikke i stand til at skabe en levende kontinuitet i beretningens femårige fremadskriden. Portrættet af haven giver anledning til lyriske stemningsbilleder, uden at der opstår den samlede fornemmelse af et magisk refugium fra livet på den anden side muren. Ligesom de Sicas personlige tilføjelser til handlingen – rejsen til Grønoble – snarere virker sprængende end uddybende og sammenknyttende på helheden.

Valget af Dominique Sanda og Helmut Berger som Finzi-Contini-familiens unge er et perfekt stykke casting at dømme efter deres spil som tilsvarende neurotisk forfinede figurer hos Bertolucci og Visconti. Desværre bliver også de ofre for de Sicas splittet-distante instruktion. Alberto er reduceret til en bifigur med nogle ubehageligt sentimentaliserede sygdomsanfald, mens Micol lanceres skiftevis udfordrende og afvisende i overfladisk reproduktion af bogens situationer: Den egentlige baggrund for figuren – dens nærmeste selvdestruktive angst for at binde sig følelsesmæssigt – har Dominique Sanda ingen mulighed for at kanalisere i denne instruktion. Skuespillerpræstationerne i øvrigt står for udvisket til at hæve sig over den utilgiveligt atmosfæreforladte amerikanske eftersynkronisering, filmen vises i. Den italienske version ville utvivlsomt virke mindre kontant og anmassen-

de – og måtte i hvert fald skåne en for plattituder som Micol's »Get off!«, da Giorgio er krøbet op i sengen til hende.

■ DEN FORBUDTE HAVE

Il giardino dei Finzi-Contini/Der Garten der Finzi-Contini. **Eng.titel:** The Garden of Finzi-Continis. Italien/Vesttyskland 1970. **Dist:** Titanus/Constantin-Film. **P-selskab:** Documento Film (Rom)/CCC Filmkunst (Vestberlin). **Ex-P:** Fausto Saraceni. **P:** Gianni Hecht Lucari, Arthur Cohn. **P-sup:** Enzo Nigro. **P-leder:** Romano Dandi. **P-ass:** Giorgio Traves. **Instr:** Vittorio de Sica. **Instr-ass:** Luisa Alessandro. **Manus:** Ugo Pirro, Vittorio Bonicelli. **Efter:** Roman af Giorgio Bassani: »Il giardino dei Finzi-Contini« (1962), dansk udgave: »Micol« (1962). **Eng.dialog:** Noelle Gillmor. **Foto:** Ennio Guarnieri. **Kamera:** Giancarlo Ferrando/Ass: Giorgio Urbinelli, Michele Picciaredda. **Farve:** Eastman. **Klip:** Adriana Novelli. **Ark:** Giancarlo Bartolini Salimbeni. **Dekor:** Franco d'Andria. **Kost:** Giancarlo Bartolini Salimbeni (design), Antonio Randaicco (garderobe). **Komp:** Manuel de Sica. **Dir:** Carlo Savina. **Sang:** »Vivere« synges af Tito Schipa. **Tone:** Massimo Loffredi, Max Galinsky, Franco Bassi. **Frisurer:** Anne Cristofani. **Makeup:** Giulio Natalucci. **Medv:** Dominique Sanda (Micol), Lino Capolicchio (Giorgio), Fabio Testi (Malnate), Helmut Berger (Alberto), Romolo Valli (Giorgios far), Inna Alexeief (Micol's bedstemor), Katina Viglietti (Micol's mor), Camillo Angelina-Rota (Micol's far), Cinzia Bruno (Micol som barn), Alessandro d'Alatri (Giorgio som barn), Raffaele Curi (Ernesto), Camillo Cesarei, Katina Morisani, Barbara Leonard Pilavin, Michael Berger, Ettore Geri, Franco Nebbia, Marcella Gentile, Gianpaolo Duregon. **Org.længde:** 103 → 95 min., 2586 m. **Længde:** 95 min. **Version:** Engelsk. **Censur:** Ingen. **Udl:** Fox-MGM. **Prem:** Hjerter Dame 12.10.73.

Filmen er indspillet i foråret 1970 med eksterior-scener optaget fortrinsvis i Ferrara og omegn. I følge Peter Grahams »A Dictionary of the Cinema« har Valerio Zurlini tidligere haft planer om at filmatisere romanen.

Den nuværende, korte, version af »Il giardino dei Finzi-Contini« er en let ændret udgave af den version, der oprindeligt havde premiere i Italien og som blev prisbelønnet i Berlin. Vittorio de Sica har selv ændret slutningen, der i den første version viste Dominique Sanda blive deporteret til en tysk koncentrationslejr, mens hun i et flashback mindedes sine venner i gang med at spille tennis. Vittorio de Sica fjernede flashback'et og indsatte i stedet scener fra Ferranas mennesketomme gader samt et billede af den nu forfaldne Finzi-Contini have.

DET STORE ÆDEGILDE

»Gastronomien er i virkeligheden en neurose for neurotikere, der tillader en flugt fra virkeligheden«.

Marco Ferreri

Pikant er det vel, at ovenstående citat er hentet fra en beskedent publikation, som med ujævne mellemrum udsendes fra en anonym, herværende gruppe mennesker, kaldet »Dansk filmforening«. Pikant fordi publikationerne, hvis humoristiske indhold er lige så ujævnt som udsendelsesrytmen, giver indtryk af en forening, der deler sin tid mellem film og gastronomi – dog med vægten på film. Det er alligevel næsten profetisk, at foreningen valgte Ferreris ord som sit motto. Måtte dens medlemmer overleve.

I en klassisk opbygning præsenterer »Det store ædegilde« sine fire hovedpersoner i deres respektive miljøer: Kokken Ugo pakker sine knive sammen i den hyggelige restaurant, Michel frigør sig professionelt køligt fra TV-miljøets obskure modernisme og tekniske vægge, Marcello går med en kaptajns selvfølgelig autoritet fra cockpit'et ud i flyvepladsens blændende hvide sollys, og Philip, dommeren, nusses vågen i sit polstrede ungarkehjem af sin forlængede barndoms moderdyr af en amme.